

POCHWACIĆ (5) *vb pf*

o jasne, a pochylone.

praet [1 sg m -m pochwacił.] ◇ 3 sg m pochwacił (2). *f* pochwaciła (1). ◇ 3 pl m pers pochwacili (1). ◇ [imp 2 pl pochwacie.] ◇ *part praet act* pochwaciwszy (1).

Sł stp: *pochwacić, pofacić, Cn brak, Linde XVI w. s.v. pochwyć.*

1. *Złapać, ująć, chwycić; arripere, ferre Vulg [co]* (5): *Lifzka tego pilna była/ Hnet orlęta pochwaciła: A ku orłowej żalości/ Podruzgala w wzyftkich kości. BierEz H3; OpecŻyw [123]; [SprChęd 101; porwiecie sie kxiązetha/ pochwacie tarcza. Leop Is 21/5 (Linde s.v. pochwyć), Ex 4/25 (Linde s.v. pochwyć)].*

pochwacić na kogo (1): *Vflyfawfły to żydowie/ pochwacili nań kamienie/ ij chcieli go rozniewawfły sie vkamionowatz. OpecŻyw 65.*

pochwacić za co (1): *Więc gościá [tj. psa] kucharz obaczył/ A zá ogon go pochwacił: Zátoczywfy oknem wycifnął BierEz Iv.*

pochwacić czym (1): *Kiedy to orzeł pobaczył/ Mięfo nogami pochwacił: A także z węglem gorącym/ Donioł ie orłtom swoim. BierEz H3.*

2. [*Przyswoić sobie, nauczyć się*: *O, biada mnie z łaciną, tom ci jej przypłacił I podarki, i grzbietem, a wzdym nie pochwacił. DramStp IV 499.*]

Synonimy: 1. *jąć, poimać, pojąć, porwać*; 2. *nauczyć się, pojąć.*

Formacje współrdzenne cf CHWATAĆ.

Cf POFACENIE